

Jan Henryk Podhorski, ps. „Zygzak”, „Marciniak”, ur. 21 czerwca 1921 roku w Budzynie w pow. chodzieskim. Polski działacz konspiracyjny, General brygady Wojska Polskiego w stanie spoczynku. Ochotnik w batalionie Obrony Narodowej w kampanii wrześniowej, w czasie II wojny światowej żołnierz Związku Jaszczurczego, Narodowych Sił Zbrojnych oraz Armii Krajowej. Uczestnik Powstania Warszawskiego, Żołnierz Wyklęty, działacz powojennej konspiracji antykomunistycznej, inwigilowany oraz represjonowany i więziony przez władze PRL.

Jan Podhorski urodził się w Budzynie pow. Chodzież w patriotycznej rodzinie. Jego ojciec Maksymilian był powstańcem wielkopolskim odznaczonym Krzyżem Walecznych. Matka, Magdalena z domu Marciniak, pochodziła z rodziny włościańskiej. W 1927 r. rodzina zamieszkała w Rakoniewicach w powiecie wolsztyńskim. Tam Jan ukończył szkołę powszechną, był harcerzem w Drużynie im. Tadeusza Kościuszki. Jest absolwentem Gimnazjum w Wolsztynie.

Od 24 sierpnia 1939 r. ochotnik batalionu Obrony Narodowej „Opalenica”. 12 września 1939 r. walczył pod Sompolnem, a pod Sannikami dostał się do niewoli. Po kilku miesiącach wrócił do Rakoniewic, aresztowany przez gestapo, torturowany, uciekł do Koźmina Wlkp. W styczniu 1940 r. współzakładał (ps. „Marciniak”) harcerską organizację konspiracyjną „Orły”, która wydawała podziemne pismo pod tym samym tytułem. W kwietniu 1942 r. przedostał się do Generalnego Gubernatorstwa. Tam przystąpił do Organizacji Wojskowej Związek Jaszczurczy. Po scaleniu organizacji, już jako żołnierz Narodowych Sił Zbrojnych działał w Grójcu. Kontynuował tajną naukę z zakresu szkoły średniej, ukończył konspiracyjną szkołę wojskową.

Po wybuchu Powstania Warszawskiego walczył w pułku NSZ im. gen. Władysława Sikorskiego, następnie w 2. Kompanii Batalionu Armii Krajowej „Miłosz” śródmiejskiej Grupy „Radwan”. 23 sierpnia 1944 r. jako dowódca grupy szturmowej uczestniczył w zdobyciu Komendy Policji i Kościoła Św. Krzyża. Po zakończeniu powstania, w stopniu podporucznika, więziony w Stalagu IV B w Muehlbergu nad Łabą.

Po wojnie wrócił do Poznania, podjął studia (leśnictwo). Współtworzył organizację konspiracyjną „Młodzież Wszechpolska”. W maju 1946 r. w proteście wobec wydarzeń w Krakowie zainicjował wybuch strajku w Poznaniu, w którym żądano uwolnienia studentów aresztowanych 3 maja w Krakowie. Bezpieka aresztowała Go w grudniu 1946 r., a Wojskowy Sąd Rejonowy w Poznaniu skazał na 7 lat więzienia. Karę odsiadywał we Wronkach.

Z Wandą, z domu, Wońska ożenił się 7 kwietnia 1951 roku. Mieli cztery córki: Magdalena, Elżbieta, Krystyna i Bogna. Pracował w spółdzielczości, był rzecznikiem patentowym. W PRL nieustannie prześladowany przez służby bezpieczeństwa aż do lat osiemdziesiątych.

W latach 1993-2013 prezes Okręgu „Wielkopolska” Związku Żołnierzy Narodowych Sił Zbrojnych w Poznaniu, obecnie prezes Rady Naczelnej Związku Żołnierzy NSZ, członek Wielkopolskiej Wojewódzkiej Rady Kombatanckiej przy Wojewodzie Wielkopolskim. W lutym 2016 r. awansowany do stopnia generała brygady WP.

Odznaczony m.in.: Krzyżem Komandorskim OOP, Krzyżem Walecznych, Warszawskim Krzyżem Powstańcym, Krzyżem Armii Krajowej, Medalem „Za udział w wojnie obronnej 1939”, Medalem „Pro Memoria”, Medal Stulecia Odzyskanej Niepodległości.

Mieszka w Poznaniu.